

Prof. dr. Kásler Miklós beszéde

Sára Sándor búcsúztatása, Szent István-bazilika, Budapest, 2019. október 11. 15 óra

Tisztelt Gyászoló Család! Hölgyeim és Uraim!

Mi mindnyájan, akik átmenetileg a Földön tartózkodunk, megrendülünk közös sorsunkon, az elmúláson. Különösen így van, ha valakit szeretünk, vagy tisztelünk. Úgy érezzük, hogy az idők folyamatossága megreked, űr támad, amelyet nem lehet sem áthidalni, sem kitölteni. Pedig mindnyájan hagyunk magunk után nyomokat, amelyre embertársaink emlékeznek, sok esetben féltően őriznek, hogy belőlük erőt nyerjenek, példát vehessenek, hogy benne időtlenül gyönyörködjenek.

Sára Sándor szeptember 22-én, a világ rendje szerint átszenderült a halhatatlanságba. Lelke örök időkre nyugalmat nyert, megtért Teremtőjéhez, teste lehanyatlott arra a földre, amelyből vétetett.

Különös idők, különös gyermeke volt. Fegyverropogás és vérfolyam közepén, egymást kiirtó és kioltó ideológiák korában szilárd lélekkel dacolt a sorssal, ha kellett és alkotott, ha lehetett.

Két lábbal, mozdíthatatlanul állt a magyar rögön, belőle merítve kifogyhatatlan erőt, tartást. Bátor és jellemes ember volt minden viszonyok között. Bámulatos művész volt, nem ismételhető, senki máshoz nem hasonlító. Minden sejtjéig megélte magyarságát, nemzete küzdelmeit, küszködéseit, az emberek szenvedéseit, vágyait, reményeit, kitartását.

Alkotásai megérintették lelkünket, magunkra, az őseinkre, rítusainkra, színeinkre, hangulatainkra, vágyainkra, tájainkra ismertünk.

Művészete mély volt és a Teremtőig emelkedett. Széles volt, mint a Kárpát-medence, amely az Ő otthona volt, az itt élő emberek a rokonai. Övé volt a Káli-medence az őszi kikericcsel, a Kornyi-tó a nádassal, Erdély fenyvesei és bércei, a Felvidék komor templomai, zarándoklatai.

Ő a lelkével ragadta meg és fejezte ki a transzcendentálist, az érzéseket, még azokat is, amelyeket nem lehet már kimondani, de zenébe lehet lényegíteni, filmre lehetett álmodni, de úgy, ahogyan senki másnak nem sikerült.

Robosztus, de érzékenyen, finom művészete az egyetemes filmtörténet ékszere, mérce, azonosító pont.

Néhány hónappal ezelőtt beszélhettem vele. Testamentumát hallgattam. Kijelölte – anélkül, hogy mondta volna – kötelességeimet, feladataimat, mindnyájunk feladatát.

Igyekeznem kell. Az idő rostáján mindenki aláhull. És akkor el kell számolni.

Nyugodjék békében!